

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 ได้กำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปีที่รัฐจัดให้อย่างทั่วถึงและมาตรา 81 ได้กำหนดว่าการศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้คุณธรรม ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียน ทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด นอกจากนี้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ข้อที่ 3 ได้กำหนดหลักการไว้ว่า ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตนเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล¹

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ยุคไร้พรมแดนทางความเจริญก้าวหน้าด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อประโยชน์ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการในฐานะผู้รับผิดชอบโดยตรงในด้านการจัดการศึกษา จึงได้บรรจุนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศทางความเป็นเลิศด้านภาษาอังกฤษไว้ในแผนแม่บทของกระทรวง เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน ซึ่งยากกว่าทักษะการฟัง การพูด และการอ่านเพราะผู้เขียนจะต้องมีความรู้ดี รู้จักคำศัพท์มาก มีความสามารถในการสังเคราะห์เรียบเรียงถ้อยคำทุกประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสื่อความหมายได้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ²

---

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, **กรมวิชาการ**, หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544, (กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2544), หน้า 4.

² กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, **สอนให้สนุก เป็นสุขกับการเขียน**, (กรุงเทพมหานคร : ครูสุภาลาดพร้าว, 2539), หน้า 39.

ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความมีเอกลักษณ์ของชาติ เป็นเครื่องมือสื่อสารที่มนุษย์ใช้ทำความเข้าใจระหว่างคนในสังคม อันจะทำให้เกิดประโยชน์ตามความหมายของสารอย่างแท้จริง ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่คนไทยทุกคนควรรักษาสืบไป ทั้งนี้เพราะภาษาเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งในการถ่ายทอดวัฒนธรรม และส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ ผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีจะสามารถเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีไปด้วยและภาษาไทยมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ดังที่ กรมวิชาการ¹ ได้บรรจุสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ในสาระการเรียนรู้หลัก โดยการจัดการเรียนการสอนจะต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดความรู้สึกของตนเองออกมาให้ผู้อ่านได้เข้าใจ เป็นเสมือนเครื่องมือที่ใช้แทนภาษาพูดในการถ่ายทอดคำพูดออกมาเป็นตัวหนังสือการเขียนจึงเป็นการสื่อความหมายที่แสดงออกมาเป็นตัวหนังสือ และเป็นหลักฐานที่ปรากฏได้เด่นชัดกว่าทักษะอื่น

การเขียนบทความภาษาอังกฤษจึงต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างในการที่จะทำให้อ่านเข้าใจความหมายตามที่ผู้เขียนเขียนได้ ยิ่งไปกว่านั้น ลักษณะของห้องเรียนไทยเป็นห้องเรียนขนาดใหญ่ที่บรรจุนักเรียนจำนวนมาก โอกาสที่จะพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคลนั้นทำได้ยาก ผู้เรียนทุกคนได้รับการสอนและการปฏิบัติเช่นเดียวกัน โดยมีได้คำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการคิดและเขียน² ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนเอง ออกมาทางการเขียนอย่างสมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนต้องเผชิญกับการเขียนที่เป็นจริง จึงก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเขียน ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนต่ำ ประกอบกับผู้เรียนยังมีความสนใจ เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ จึงเป็นประเด็นที่ควรสนใจและแก้ไขไปพร้อม ๆ กับการเสริมสร้างและพัฒนาทางด้านสติปัญญาของผู้เรียน

¹ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540, พิมพ์ครั้งที่ 1, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2544), หน้า 4.

² รุ่ง แก้วแดง, ปฏิวัติการศึกษาไทย, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพมหานคร : มติชน, 2541), หน้า 139-159.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในฐานะที่เป็นมหาวิทยาลัยภายใต้การกำกับของรัฐบาลและของคณะสงฆ์ไทย จึงพยายามที่จะพัฒนาบุคลากร และผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนามหาวิทยาลัยฉบับปัจจุบัน ประกอบกับภารกิจที่มหาวิทยาลัยได้รับมอบหมายจากรัฐบาลและคณะสงฆ์ ให้เป็นเจ้าภาพจัดประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับพระพุทธศาสนานานาชาติเป็นประจำทุกปี และบุคลากรของมหาวิทยาลัยยังได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมทางวิชาการด้านพระพุทธศาสนาในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทุกครั้ง นอกจากนี้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้รับมอบหมายจาก คณะสงฆ์ให้เป็นผู้จัดโครงการอบรมพระธรรมทูต ที่จะต้องเดินทางไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่ง ในการสื่อหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายไปทั่วโลก

ในส่วนของจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปที่นิสิตจะต้องเรียนในปีที่ 1 และในปีที่ 2 ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิตทุกสาขาวิชาตั้งแต่ปี 2538 จนถึงหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิตฉบับปรับปรุงปี 2546 และปี 2550 โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง และสามารถใช้อังกฤษสื่อสารผ่านทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นให้มีใจรัก ฝึกฝน อดทน และเสียสละทุ่มเท ไตร่ตรองตรวจสอบไม่ให้เกิดความยิ่งย่อนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้บรรลุเป้าหมาย

การเขียนบทความภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันการเขียนบทความภาษาอังกฤษทางพระพุทธศาสนาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ปัญหาหลักการเขียนบทความภาษาอังกฤษ อันมีปัจจัยมาจากการมีพื้นฐานการศึกษาที่แตกต่างกัน บางกลุ่มจบมัธยมศึกษาสายสามัญ บางกลุ่มจบพระปริยัติธรรมสายสามัญ บางกลุ่มจบปริญญาธรรม 5 ประโยค 9 ประโยค บางกลุ่มจบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และบางกลุ่มจบการศึกษา นอกโรงเรียน แต่ต้องมาศึกษาภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 เหมือนกัน จึงก่อให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนา อย่างมาก ในส่วนของอาจารย์ผู้สอนมีความแตกต่างในสาขาวิชาที่จบมาซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง ส่งผลให้กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการเขียนไม่เป็นเอกภาพ รวมถึงเทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการสอนก็ยังไม่บูรณาการกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน เพราะบุคลากรยังขาดความรู้ความเข้าใจและวิธีการเขียนภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง นอกจากนี้การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนที่ใช้เครื่องมือการวัดและการประเมินที่ไม่เหมือนกันย่อมก่อให้เกิดผลผลิตที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษด้านการเขียนโดยภาพรวม และไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยกำหนดไว้¹

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการศึกษาปัญหาการเขียนบทความภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างเป็นระบบ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเขียนบทความ เพราะการวิจัยนี้จะใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาศึกษาหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนบทความภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุประสิทธิผลตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. 2.1 เพื่อศึกษาการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนา ภาษาอังกฤษของชั้นนิสิตปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.2.2 เพื่อทดลองการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (ใช้วิธีการศึกษากลุ่มเดียวและวัดก่อนและหลังการทดลอง = The One-Group Pretest-Design เปรียบเทียบการทดสอบผลการทดสอบก่อนและหลังใช้สิ่งทดลอง ใช้สถิติ t-test)

1.2.3 เพื่อนำเสนอวิธีการการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหาได้แก่ ปัญหาการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีปัญหาดังนี้ ปัญหาด้านโครงสร้างการเขียน ปัญหาด้านไวยากรณ์ปัญหาด้านคำศัพท์ ปัญหาด้านการแต่งประโยค ปัญหาด้านเนื้อเรื่องในการประยุกต์หลักธรรมะให้เป็นภาษาอังกฤษ

1.3.2 ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 50 รูป/คน

---

¹ Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Curriculum of Bachelor of Arts B.E. 2538, (Mahachulalongkorn press : Bangkok, 1995), p. 302.

1.3.3 ขอบเขตด้านระยะเวลาดำเนินการ ระหว่าง เดือน ตุลาคม 2551 - กันยายน 2552

1.3.4 ขอบเขตทางด้านตัวแปร นิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ศึกษาวิชาการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 50 รูป/คน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1.4.1 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นิสิตได้รับการพัฒนาการศึกษาด้าน ปัญหา ที่พบในการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2. นำผลวิจัยไปพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1.4.2 หน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. มหาวิทยาลัยทั้งของเอกชนและรัฐบาลที่เปิดการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. **ความสามารถในการเขียน บทความทางพระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการเขียน และความสามารถในการเขียนบรรยายให้ข้อมูล ถ่ายทอดเรื่องราวในพระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษ ได้นื้อหาสาระตามหัวข้อที่กำหนด ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบในการเขียนทั้งห้าองค์ประกอบได้แก่ ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ การใช้ตัวสะกดและเครื่องหมาย วรรคตอน โดยประเมินจากคะแนนที่นิสิต ได้จากการทดสอบการเขียนบทความภาษาอังกฤษ หลังการเขียน

2. **ทักษะการเขียน บทความทางพระพุทธศาสนา เป็นภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการเขียนแสดงความคิดเห็นในแบบต่างๆ ในด้านการแสดงเหตุผล การเปรียบเทียบ การแก้ปัญหา การนำเสนอ ทักษะการเขียน บทความทางพระพุทธศาสนา เป็นภาษาอังกฤษ วัดได้จากการให้นิสิตเขียนความเรียงเชิงวิเคราะห์แบบต่าง ๆ

3. **การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ** หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมภาษาอังกฤษ ทั้งในและนอกห้องเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะตอบแบบสอบถาม

4. **การฝึกเขียนในห้องเรียน** หมายถึง การฝึกเขียนจากคำแนะนำของอาจารย์ ทั้งในและนอกห้องเรียน ของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะตอบแบบสอบถาม

5. **การส่งรายงาน** หมายถึง การส่งรายงานที่ผู้สอนมอบหมายทั้งรายงานกลุ่ม และส่วนบุคคล ของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะตอบแบบสอบถาม

6. **การขอคำปรึกษาจากอาจารย์** หมายถึง การขอคำปรึกษาด้านการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนา ของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะตอบแบบสอบถาม

7. **ปัญหาด้านโครงสร้างการเขียน** หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากการจัดลำดับขั้นตอนของการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาของนิสิต เช่น การเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน การเขียนที่ไม่จำกัดข้อความหรือระเบียบกฎเกณฑ์แน่นอน การใช้ภาษาที่เขียนอาจใช้ภาษามาตรฐาน ภาษาถิ่น มาตรฐานหรือภาษาพูดได้ การเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน

8. **ปัญหาด้านไวยากรณ์** หมายถึง การใช้ไวยากรณ์ในการเขียนบทความทางวิชาการของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

9. **ปัญหาด้านคำศัพท์** หมายถึง การใช้ศัพท์ที่เป็นวิชาการในการเขียนบทความทางวิชาการของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

10. **ปัญหาด้านการแต่งประโยค** หมายถึง การแต่งประโยคในการเขียนบทความทางวิชาการของนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

11. **แผนการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษ** หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนบทความทางพระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับแผนการสอน ดังนี้

- 1) แผนที่ 1 เรื่อง Rules of writing ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 2) แผนที่ 2 เรื่อง Topic's planning ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 3) แผนที่ 3 เรื่อง Life of Buddha ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง

- 4) แผนี่ 4 เรื่อง The Buddhist Lent in 2009 ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 5) แผนี่ 5 เรื่อง Why we study Buddhism ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 6) แผนี่ 6 เรื่อง The Five Precepts ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 7) แผนี่ 7 เรื่อง How do the Buddhists protect the global warming? ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 8) แผนี่ 8 เรื่อง Heedlessness leads to Death ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 9) แผนี่ 9 เรื่อง Ordination of a Thai Monk ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง
- 10) แผนี่ 10 เรื่อง The Capital of Thailand ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 2 ชั่วโมง